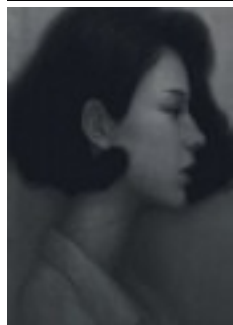

Ước Hẹn Trọn Đời

Contents

Ước Hẹn Trọn Đời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19

Ước Hẹn Trọn Đời

Giới thiệu

Sân bay Quốc Tế Bắc Kinh. Cảnh Vân Hi sải bước dài ra khỏi phòng chờ tại sân bay, điện thoại trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uoc-hen-tron-doi>

1. Chương 1

Chương 1

Sân bay Quốc Tế Bắc Kinh.

Cảnh Vân Hi sải bước dài ra khỏi phòng chờ tại sân bay, điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Tin nhắn mới, là của anh trai cô Cảnh Thiếu Sinh.

“Vân Hi, em về đến Bắc Kinh nhớ gọi cho anh hai. Ba mẹ ngày ngày đêm đêm trông em về nhà đấy.”

Vân Hi nở một nụ cười ngọt ngào, cô gõ từng chữ một: “Em đã về. Nhưng em muốn tạo cho ba mẹ một điều bất ngờ. Anh đừng nói với họ nhé.”

Cô nhấc xong tin nhắn nọ, liền cất điện thoại vào túi xách thương hiệu Salvatore Ferragamo nổi tiếng. Những năm học tập ở Mỹ cô cũng từng làm qua rất nhiều công việc, phần lớn là ‘part - time job’. Tiền bạc vốn dĩ cô cũng không thiếu, nhưng là bản thân cô muốn kiếm tiền từ những công việc nhỏ nhất thường nhật.

Công việc chính của cô vẫn là học.

Thật sự, cô vẫn chưa muốn trở về Bắc Kinh. Bởi vì khóa học cùng rèn luyện kỹ năng dành cho cô vẫn chưa kết thúc. Nhưng tại vì người anh trai luôn luôn hối thúc cô về, anh là đang sợ em gái mình sẽ ở hẳn bên đó luôn, không muốn về nhà nữa.

Cô bất giác mỉm cười, anh hai luôn thương yêu cô như thế. Bao nhiêu năm rồi kể từ khi cô rời xa quê hương du học nơi đất khách quê người, hằng năm anh vẫn cố gắng dành thời gian đến Mỹ thăm cô.

Cô nhớ có lần tại trường Đại Học Howard - nơi mà cô đang theo học chuyên ngành tâm lý học tội phạm. Cảnh Thiếu Sinh đứng bên ngoài hành lang nhìn chăm chăm cô ở bên trong, anh còn đứng nơi đó mỉm cười hồi lâu. Bao nhiêu cô gái đi lướt qua anh nhưng không ai có thể rời mắt khỏi khuôn mặt đẹp như thiên sứ của anh, ánh mắt hẹp dài mỹ mạo, cũng có chút lạnh lùng xa cách.

Nhiều năm qua đi như thế, thời gian như thoi thắm thoát đã là năm năm rồi.

Năm năm rồi Vân Hi không có gặp lại anh hai, người vĩnh viễn đứng về phía cô dù cả thế giới này có quay lưng ...

Năm đó, Vân Hi chỉ mới mười lăm tuổi.

Khu biệt thự Đào Hoa Nguyên.

Đào Hoa Nguyên nằm ven hồ Độc Thự.

Tại thành phố Tô Châu, tỉnh Giang Tô.

Ngôi nhà này với cô mà nói, đã gắn liền từ khi vừa mới lọt lòng mẹ. Kỷ niệm năm đó như nước lớn ùn ụt ủa về.

“Không được, tôi quyết không thể cho nó theo học cái ngành nguy hiểm đó. Con có biết, hợp tác với FBI phá án không phải chuyện giỡn chơi. Tiếp xúc với tội phạm giết người hàng loạt, những kẻ tâm lý biến thái con cảm thấy vui lắm sao? Tiểu Hi, nhà chúng ta có một công ty bất động sản, con chẳng lẽ không chịu giúp Thiếu Sinh nắm vững cơ nghiệp mấy đời tổ tông chúng ta sao?” Cảnh Mạc Thần cau mày, bực dọc nói. Ông chỉ có hai đứa con này mà thôi, ông tuyệt đối không thể cho con gái ông làm cái nghề đó.

Một nghề mà nguy hiểm không biết đến lúc nào.

Bà Cảnh dường như không thành kiến, mở miệng khuyên can: “Mình à, Vân Hi nó cũng không còn nhỏ. Suy nghĩ của nó chúng ta không nên bác bỏ như thế. Công việc quả là có chút nguy hiểm, nhưng con bé từ nhỏ thân thể không được tốt. Em nghĩ nó sẽ chỉ là hậu cần phía sau của đội ngũ cảnh sát FBI mà thôi. Mình cũng đừng làm con nó sợ.”

Bà Cảnh luôn luôn đứng về phía con cái, sự việc lần này cũng không ngoại lệ. Công ty đã có Thiếu Sinh, vậy thì hãy cho Vân Hi lựa chọn con đường riêng, làm công việc mà nó yêu thích đi.

Vân Hi ngẩng đầu nhìn mẹ, trong ánh mắt cô là sự cảm kích không nói nên lời, chỉ nỉ non một tiếng “Mẹ ...” từ trong miệng thốt nên.

Bà Cảnh nhẹ vuốt tóc của Vân Hi, mỉm cười đầy ôn nhu.

Cảnh Mạc Thần nhíu mày, giọng nói dữ dội lạnh đi vài phần: “Tôi - không - đồng - ý...” ông gần từng chữ thể hiện rõ quan điểm bản thân, ngưng một chút ông lại nói: “Bà muốn thì bà đi cùng với nó đi. Một đứa con nít không biết trời cao đất dày, đường tương lai lát gạch mà nó không muốn đi. Tự chọn cho mình con đường khó khăn, ngu ngốc.”

Im tiếng từ đầu cuộc nói chuyện, lúc này Cảnh Thiếu Sinh không thể cứ im lặng nữa, anh nói: “Ba, đừng ràng buộc Vân Hi. Công ty này sẽ do con tiếp quản. Em gái tuổi còn nhỏ, con nghĩ ba vẫn là nên để em

làm theo ý thích, hoài bão của nó. Đúng không, Vân Hi?” khi anh nói câu cuối cùng, ánh mắt đẹp liếc về phía Vân Hi, cười hỏi.

Vân Hi giật mình, gật đầu thật mạnh nhưng cô vẫn lặng im không nói tiếng nào.

Cảnh Mạc Thần lắc đầu: “Thiếu Sinh, con muốn em con đi vào chỗ chết đúng không? Vân Hi là máu thịt của ba, ba nói không tức là không. Người nào cũng đừng hòng thay đổi.”

Trước thái độ cương trực cùng quyết đoán của ba mình, Thiếu Sinh đột nhiên nghĩ đến một người. Anh cười nói: “Ba, con sẽ không cầu xin nữa. Không khí trong nhà hơi ngột ngạt, Vân Hi à! Em ra ngoài với anh nhé.”

Vân Hi ngậy người, đôi mắt to tròn nhìn Cảnh Thiếu Sinh chăm chú.

Cảnh Thiếu Sinh cũng phát giác được ánh mắt của cô, anh khẽ đá lông nheo với cô, ý bảo hãy hợp tác với anh.

Cô chạy vội đến, ôm lấy cánh tay của Cảnh Thiếu Sinh rồi hướng ba mẹ cúi chào rồi mới cùng anh hai ra ngoài vườn.

Đào Hoa Nguyên là khu biệt thự có kiến trúc tinh tế, kết hợp giữa mô tuýp phương Tây hiện đại và Trung Quốc cổ đại. Nơi cô và anh đang đứng là một khu vườn nằm phía Tây biệt thự, cạnh đó có một dòng suối cùng hòn non bộ trông rất tươi mát, thoáng đãng.

Vân Hi cũng tinh ý nhận ra Thiếu Sinh không đơn giản chỉ là muốn đưa cô ra đây hóng mát cho đỡ ngột ngạt, anh có chuyện muốn nói nên cô mở lời trước: “Anh hai à, anh có chuyện gì thì cứ nói với em. Đừng ngại!”

Cảnh Thiếu Sinh bật cười, mỗi lần anh nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ vô tội vạ của Vân Hi lại nhin không được muốn cười lớn, cô em gái nhỏ đáng yêu này thật sự là khiến anh quá mức lo lắng. Một mặt anh cầu xin giúp cô trước mặt ba, mặt khác anh có chút hi vọng ba không chấp nhận cho Vân Hi đi du học ở Mỹ.

“Vân Hi, anh biết có một người có thể giúp đỡ chúng ta lúc này.”

Anh vừa dứt lời, sắc mặt như mây đen u ám của Vân Hi này giờ như tìm thấy ánh sáng mặt trời, hồ hởi nói: “Gì chứ? Anh nói thật sao? Ai ... ai là người nào vậy anh?” vì quá kích động nên những cử chỉ thường ngày ân cần của cô dành cho Cảnh Thiếu Sinh cũng tăng lên vùn vụt.

Bình thường đến nắm tay anh cô còn ngại ngần đỏ mặt, nhưng hôm nay lại ôm cả cánh tay của anh đứng đưa qua lại, cười cực kỳ mãn nguyện.

Cảnh Thiếu Sinh trong lòng như có một dòng suối ấm áp chảy qua, anh cười đáp: “Em bị ba dọa đến quên đi nhiều chuyện quan trọng rồi phải không? Ngoài ba thì trong gia tộc Cảnh gia chúng ta, em nghĩ ai có tiếng nói nhất?”

Vân Hi chợt như nhớ ra điều gì đó, liền nói: “Ông nội.”

Cảnh Thiếu Sinh mỉm cười, nụ cười của anh đẹp như ánh nắng ban mai những buổi sớm mùa xuân, rồi anh khẽ gật đầu với Vân Hi. Ý cười trên khóe môi của anh sâu thêm vài phần.

Vân Hi nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, ông nội luôn rất thương yêu anh em cô. Cô nhớ ngày còn nhỏ, ông nội luôn la rầy ba cô vì hay bắt phạt hai anh em. Ông nói, con trẻ là không có lỗi, nếu chúng lầm lỗi cũng là do người lớn không biết cách dạy dỗ chu đáo. Đánh đập, la mắng không phải phương cách thông minh của những người làm việc nơi thương trường và có tri thức cao.

Cô luôn ghi nhớ điều này sâu trong tâm khảm của mình.

Ngày hôm nay vừa về nước, người cô nghĩ đến đầu tiên chính là ông nội đã ngoài thất tuần của mình - người đã nâng đỡ cô, giúp cô tự tin trên con đường sự nghiệp mà cô đã chọn.

Vân Hi nhìn lướt qua màn hình điện thoại, vẫn đen như cũ không có chút tí nào tín hiệu có tin nhắn mới, xem ra anh hai cô đang bận bịu với công chuyện ở công ty nên vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Cô cười cười rồi cất điện thoại vào túi, bước nhanh ra phía khu vực đón xe taxi.

Chiếc taxi màu vàng Geely quen thuộc đổ đầy trên các mặt phố, cô chọn bừa một chiếc rồi đem hành lý đến chỗ người tài xế, anh ta thoạt nhìn trông rất nho nhã, nhưng ánh mắt của anh ta không có lấy nửa tia thiện xúc. Vân Hi cảm thấy người này có gì đó không bình thường.

Phát giác được cô đang nhìn, anh ta mới ngẩng mặt nhìn cô, nói: “Quý khách muốn đến đâu, tôi rất quen thuộc đường đi nơi này.”

Vân Hi cười khê, cô lại quá đa nghi rồi. Chuyên truy lùng, phân tích tâm lý của những tên giết người máu lạnh đến một người lái taxi bình thường cũng bị cô nhìn thành bất thường.

Cô nói: “Phiền anh đưa tôi đến thành phố Tô Châu, tỉnh Giang Tô.”

Lời nói của cô vẫn lạnh nhạt, không thể nghe ra tí cảm xúc nào. Cô đang tự cười nhạo bản thân mình quá đa nghi đây mà, ám ảnh công việc luôn hiện hữu quanh cô. Không chừng nhìn thấy anh hai sau bao năm xa cách cũng biến thành tên tội phạm nguy hiểm nào đó cũng không chừng.

Người lái taxi mỉm cười, đáp: “Được!” một tiếng rồi nhanh chóng cất nốt những thứ hành lý còn sót của cô vào cốp xe, cười trừ.

Trên con đường đến nhà ông nội cô, sống yên bình lặng.

Đột nhiên, người lái taxi cười khê rồi lên tiếng hỏi: “Cô chắc là người mới đến đây nhỉ? Khu vực tỉnh Tô Châu thời gian gần đây xảy ra rất nhiều vụ mất tích bí ẩn. Đối tượng là học sinh và sinh viên trên Đại học tỉnh. Còn nữa, có cả những cô gái trẻ trung xinh đẹp như cô đây. Cô hãy cẩn thận chú ý an toàn.”

Vài giây trước khi chưa nghe đến hai câu cuối cùng của anh ta Vân Hi còn cảm kích trong lòng, thậm chí anh ta là một người tốt. Nhưng hai câu cuối của anh ta làm cho cô cảm thấy không rét mà run.

Người đàn ông này, cách nói chuyện đúng thật khá lập dị. Dường như anh ta không quen tiếp xúc với người khác, có vẻ khá ngượng ngịu.

Thế nhưng ngoài mặt cô vẫn bình thản: “Rất cảm ơn anh. Tôi sẽ chú ý an toàn của bản thân.”

Người lái taxi ‘ừ’ khê một tiếng, tiếp tục tập trung lái xe.

Ngôi biệt thự mà ông cô đang sống tọa lạc ở nơi sầm uất của tỉnh, nhìn từ xa kiến trúc không có gì là nổi bật cả. Có điều, ít ai biết được ngôi biệt thự là kiệt tác của những họa sĩ, kiến trúc sư nổi tiếng đến từ Hương Sơn - vùng đất cổ thiêu nổi tiếng toàn Trung Quốc.

Đến trước cửa chính lớn của biệt thự, người lái taxi nhanh chóng xuống xe giúp cô đem hành lý xuống. Sau khi xong xuôi mọi thứ, cô mới mở miệng nói: “Cảm ơn anh.” rồi xoay người bấm chuông cửa.

Rất nhanh, khi cô xoay người lại. Người đàn ông lái taxi cùng chiếc xe của anh ta đã mất hút trong làn xe cộ đông nghẹt khi trời về chiều.

Dì Hân - người giúp việc trong nhà nhìn qua camera quan sát trước cổng, tức thì khuôn mặt rạng rỡ như mùa xuân chạy thật nhanh ra bên ngoài đón người.

Bà vừa nhìn thấy Vân Hi, nhin không được chực ứa lệ khóe mắt: “Tiểu thư, cô đi thật lâu. Bao nhiêu năm không liên lạc gì, cô đã lớn nhường này rồi sao?” bà nắm chặt lấy đôi tay trắng ngần của Vân Hi, trong vô thức siết chặt lại.

Vân Hi mỉm cười, nhẹ giọng an ủi: “Dì à, con trở về rồi đây. Dì đừng khóc nữa, dạo này ông nội con ra sao rồi dì? Mọi chuyện vẫn ổn chứ ạ?”

Dì Hân sa sầm mặt mũi, thút thít nói: “Ngài chủ tịch bệnh tình chuyển biến không khả quan...”

Vân Hi thờ người ra mắt mấy phút.

Cô như người mất hồn bước nặng trĩu về phía cầu thang.

2. Chương 2

Chương 2

Vân Hi bước từng bước khó khăn về phía căn phòng nằm dãy lầu thứ nhất.

Nơi này thường khi vẫn là phòng ngủ chính của ông, từ ngày cô rời đi đến nay những đồ vật tưởng chừng như chưa từng bị xáo trộn, vị trí vẫn nguyên vị.

Đập vào mắt cô là khung ảnh đại gia đình ngày nào...

Trong hình, nụ cười của bà nội dịu dàng phúc hậu làm sao, ông nội cùng ba là người điềm tĩnh và rất ít khi cười. Kể cả lúc chụp hình lưu niệm cũng thế. Còn có, mẹ của cô luôn nở nụ cười như hoa rất là vô tư ...

Trong ảnh không có cô và anh trai Thiếu Sinh.

Điều này không quá bất ngờ, ngày đó cô và anh còn chưa có chào đời đâu. Nhìn sơ qua cũng đoán được, ông nội nghĩ bản thân mình sắp gần đất xa trời nên mới muốn ôn lại kỷ niệm đẹp để thời niên thiếu cùng con trai con dâu và người vợ quá cố.

Cô lại tiến thêm vài bước, lúc này người trên giường tựa hồ đôi mắt vẫn nhắm nhưng miệng lại mấp máy, trách khế: “Chị Hân, tôi đã bảo chị đừng lên quấy rầy tôi kia mà. Tôi đây có phải đã già nên không còn tiếng nói trong cái nhà này nữa phải không?”

Vân Hi kìm nén không để mình rơi nước mắt, người ông khỏe mạnh năm năm về trước của cô đây sao? Giọng nói của ông khàn khàn đặc biệt khó nghe, nó làm cô rất muốn nhào đến ôm lấy ông như ngày nào.

“Không đâu ạ. Dì Hân không dám quấy rầy ông nội, là cháu gái Vân Hi về đây ạ.”

Cô nhìn thấy lúc này ông mở hắt đôi mắt đục ngầu nhìn cô, như để chứng minh rằng những gì ông nhìn thấy trước mắt đều là sự thật.

Ông mừng rỡ nói, giọng pha lẫn đôi chút nghẹn ngào khó thành lời: “Tiểu Hi, con đã vềcon đã về thật sự sao? Bao nhiêu năm qua đi như vậy, ông nội còn tưởng sẽ không thể gặp lại cháu gái yêu quý của ông rồi. Tiểu Hi, Tiểu Hi...”

Vân Hi cũng chạy nhanh đến bên giường, nắm lấy đôi bàn tay chai sần với những dấu vết của năm tháng để lại trên người ông. Một giọt nước mắt nóng hổi lẳng lẳng rơi xuống, nhòe ướt mu bàn tay ông.

Cô vẫn không thể nói lời nào.

Mãi đến một lúc lâu sau đó, cô mới ngẩng mặt, lau đi những giọt lệ trên khóe mi, mở lời: “Ông nội, năm năm trước Vân Hi thật sự không có thì giờ rảnh rang nào hết nên không thể về thăm ông. Cháu thật bất hiếu, ông hãy trách cháu đi ạ.”

Ông nội lắc đầu: “Tiểu Hi, năm năm đó xem như là món quà ông nội dành cho con. Những người ông nội bố trí bảo vệ con luôn theo sát con 24/24. Cũng là để cho ba mẹ con được an lòng. Bọn họ hoàn toàn không muốn con gặp chuyện bất trắc. Sự việc năm đó, con cũng đừng giận ba của con nữa, nó có nỗi khổ tâm riêng ... khụ..khụ..”

Có vẻ do nói chuyện mất quá nhiều sức lực nên vẫn chưa hết ý muốn nói ông đã ho khan hai tiếng liên, gương mặt già nua tái đi mấy phần.

Những năm gần đây, nhất cử nhất động của Vân Hi luôn được ông nội giám sát rất chặt chẽ. Mặc dù đội đặc nhiệm của hình cảnh FBI đã luôn phái người đảm bảo an toàn của cô. Nhưng sự việc ba năm trước cô bị tên biến thái bắt nhất nước Mỹ - Thomas Harris bắt cóc làm con tin ông của rõ như lòng bàn tay sao?

Không ổn rồi, vậy lần này cô về đây ông nội nhất định sẽ ngăn cản không cho cô tiếp tục công việc phân tích tâm lý học tội phạm.

Cô mơ hồ hỏi: “Ông nội, chuyện ba năm trước. Tên sát thủ biến thái Thomas Harris ông cũng đã biết hết rồi sao ạ?”

Ông nội xoa xoa đầu cô, cười nói: “Ông nội đương nhiên rõ sự tình. Nhưng ông nội sẽ không ngăn cản nếu như con chấp nhận đem kiến thức cùng kinh nghiệm năm năm thực tập trong FBI ở Mỹ về Trung Quốc làm việc cho quốc gia chúng ta.”

Vân Hi ngẩng người: “Ông à, chuyện này có khả năng sao? Cháu không thể vào đội cảnh sát của Trung Quốc được đâu ông nội. Cháu chưa từng học qua ngành này.”

“Cháu không nhất thiết phải tham gia vào đội cảnh sát Trung Quốc. Đội cảnh sát của tỉnh Giang Tô chúng ta đang rất cần người ở trường phái thực lực như cháu đấy, Tiểu Hi.”

Vân Hi cũng không có ý định từ chối, cô đã xin nghỉ việc ở đội hình cảnh FBI trước khi trở về Trung Quốc. Và, thời hạn nghỉ phép kéo dài ba năm...

Do cô đã làm việc không ngừng nghỉ ba năm nhằm lòng bắt được tên sát nhân máu lạnh giết người hàng loạt để thỏa mãn vọng vọng thối nát của hắn - Thomas Harris. Cũng vì bắt hắn mà cô suýt nữa mất cả mạng sống. Cũng may cô khôn khéo mới thoát khỏi bàn tay ghê tởm nhuộm đầy máu tươi của hắn.

Thomas là một tên tội phạm nguy hiểm thuộc diện tìm kiếm ưu tiên số một của hình cảnh FBI lúc bấy giờ. Vân Hi là học trò ưu tú của thầy Bret - giáo sư khoa tâm lý học tội phạm đại học Howard nên lẽ đương nhiên là cô được cử đi điều tra phá án, thực hiện việc cần làm là phác họa chân dung tội phạm một cách nhanh gọn để phục vụ cho công cuộc lùng bắt đối tượng.

Nghĩ đến lời đề nghị của ông nội, Vân Hi không khỏi có chút băn khoăn, cô cảm thấy hơi nao núng.

Suy cho cùng, thân phận và địa vị của Vân Hi ở trong đội hình cảnh FBI là tương đối đặc thù. Về nước rồi, cũng không tránh khỏi có nhiều người trong ngành nhận ra cô, như vậy hẳn sẽ có một sự xa cách rất lớn đây.

Ông nội vẫn mỉm cười thư thái, ý định của ông đương nhiên Vân Hi không thể thấu tường tận. Ông trước nay luôn để mắt đến một người cảnh sát ưu tú, tài hoa của Cục cảnh sát hình sự tỉnh Giang Tô. Ông luôn cảm thấy cậu ta là một chàng trai trẻ kiệt xuất đặc biệt có năng lực cùng tài phá án như thần.

Ông nhìn trúng cậu từ rất lâu rồi, lúc đó là những ngày tháng cậu ta vừa chuyển đến tỉnh nhỏ này công tác. Song song với việc nhìn trúng là điều tra thân thế gia đình của cậu. Ông lại một phen kinh hỉ.

Nếu lần này để Vân Hi vào Cục cảnh sát làm việc, nhất định sẽ là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời này của ông. Nghĩ thế, nên ông từ tốn cất giọng: “Tiểu Hi à, ông biết bắt con chọn giữa Cục cảnh sát tỉnh Giang Tô với đội hình cảnh nổi tiếng FBI là một điều rất khó khăn. Nhưng tấm thân già này của ta không biết còn sống được bao lâu nữa. Ta không muốn để con ở nơi tha hương chịu cực khổ và nguy hiểm. Tiểu Hi, con về đây làm đi. Ông nội biết ngành nghề của con nhất định là một phần tử đặc biệt trong đội hình sự ở Cục cảnh sát.”

Vân Hi hoàn toàn sửng sốt trước những lời của ông, tâm ý của ông cô đương nhiên hiểu thấu. Tuổi của ông cũng không còn khỏe mạnh nữa, ông muốn cô ở gần bên ông. Như thế làm sao cô nỡ lòng từ chối ý nguyện của ông cơ chứ.

Vân Hi gật đầu: “Cháu sẽ ở lại đây, công việc cháu yêu thích cũng sẽ được tiếp tục ở nơi này.”

Ông nội cũng gật gù, mỉm cười thỏa mãn.

Đêm tĩnh lặng.

Vân Hi nằm ở nhà của mình, ngủ tại căn phòng đã năm năm cô chưa lần nào cảm nhận qua. Thứ cảm giác này, quả thật rất ấm áp.

Cũng tại nơi này, trên chiếc giường này. Anh hai đã ôm lấy cô, an ủi cô những lúc cô buồn. Người anh đó, hôm nay đã ôm cô thật chặt. Khoảng cách tựa như không còn xa nữa . . .

Sáng hôm sau,

Thời tiết hôm nay có vẻ không được tốt cho lắm, buổi sớm nhưng đến một tia nắng ban mai cũng không có nốt. Bầu trời chỉ toàn những mảng mây xám xịt âm u khiến cho lòng người ủ dột, không vui.

Cô mỉm cười với mẹ: “Mẹ à, chúng ta ra ngoài mua chút đồ được không? Tiểu Hi vừa về đây, còn muốn thăm thú những nơi gần nhà mình.”

Bà Cảnh ban đầu là giật mình kinh hãi, sau đó là ôn hòa mềm mỏng cười trêu: “Vân Hi của mẹ lớn thật rồi. Được thôi, con muốn đi mẹ sẽ cùng đi với con. Chị Lâm, chuẩn bị xe.” vừa dứt lời, mẹ cô liền nhanh chóng bước lên nhà trên, chuẩn bị thay đổi quần áo.

Vân Hi cười ngoác miệng, mẹ cô thật thẳng tính.

Mẹ cô sở hữu chiếc xe Audi màu đỏ hạng sang, tuy đứng trên phương diện ăn chơi mà nói thì chiếc xe này không đáng là bao. Nhưng theo như cô thấy, mẹ mình mà chạy hẳn là cao quý hơn nhiều so với những người phụ nữ khác.

Có một người mẹ thông thạo nhiều thứ như bà Cảnh, Vân Hi cảm thấy rất tự hào.

Bà Cảnh đã thay xong quần áo, chiếc Audi cũng đã chờ sẵn ngoài cổng, còn Vân Hi vẫn đứng ngây ngốc nghĩ về mẹ cô cùng chiếc xe hơi sang trọng thể hiện đẳng cấp.

“Đại tiểu thư, phu nhân đang chờ cô bên ngoài.”

Tiếng nói của chị Lâm làm ngắt ngang mạch suy nghĩ của Vân Hi. Cô bất giác hồi thần, liền chạy đến phía chiếc xe đỗ ngoài cổng lớn Cảnh gia.

Khu chợ Lưu Viên nằm gần trung tâm thành phố, cách Tô Châu cũng không xa lắm là điểm đến được bà Cảnh chọn lựa dẫn con gái đi tham quan, mua sắm.

Vân Hi vừa đặt chân xuống xe, đập vào mắt cô là những hình ảnh chất phác, giản dị của những người bán rau, bán cá ở chợ. Khung cảnh thật sự rất đẹp, làm cho cô mê đắm trong chốc lát.

Âm thanh ồn ào phía đằng trước như khơi dậy tính tò mò trong cô, cô nhanh chân rảo bước đến nơi xảy ra chuyện náo nhiệt nhất khu chợ buổi sớm.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên đau đớn quằn quại trên đất miệng không ngừng lẩm bẩm những câu chữ rời rạc như là, “Văn Nghĩa của tôi... Văn Nghĩa đi đâu rồi, Văn Nghĩa ... Văn Nghĩa ...”. Lòng của Vân Hi chợt dậy lên một dự cảm không lành, người tên Văn Nghĩa có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô ngồi xổm xuống bên cạnh người đàn ông trung niên, nhỏ giọng hỏi: “Chú à, chú sao lại ngồi ở đây khóc lóc? Có thể cho cháu biết đã có chuyện gì xảy ra không ạ?”

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu, ánh mắt của ông thoát ra vẻ kinh ngạc: “Vân Hi, là cháu phải không? Đúng, đúng là cháu rồi.”

Vân Hi cũng kinh ngạc không kém, người này chẳng phải chú Văn sao? Năm năm trước chú ấy cũng bán rau ở chợ Lưu Viên này. Bởi vì ngày còn nhỏ cô vẫn thường theo mẹ đến đây mua rau của chú nên cô không cảm thấy xa lạ, cũng rất khó quên mỗi khi nghĩ về mẹ.

“Chú Văn. Nhưng chú tại sao lại ngồi đây khóc thảm thương như thế này? Văn Nghĩa, em ấy làm sao vậy chú?” Vân Hi nhớ ra chú Văn, đương nhiên người mà chú gọi là Văn Nghĩa cô cũng không cảm thấy xa lạ. Đây là đứa con trai của chú.

“Vân Hi, chú nghe nói cháu học ngành tâm lý tội phạm ở Mỹ, cháu hãy cứu con trai của chú đi. Nó đã mất tích từ hôm qua đến nay, chưa mất tích 48 giờ đồng hồ cảnh sát sẽ không lập án bắt cóc. Chú thật sự rất xót ruột. Vân Hi, cầu xin cháu hãy giúp chú, cầu xin cháu.”

Vân Hi nhú mày thật chặt, bắt cóc trẻ em?

Trước nay trong thành phố Giang Châu xảy ra rất nhiều vụ án mất tích ly kỳ. Người mất tích không giới hạn độ tuổi, bất kể cả nam lẫn nữ, già trẻ gì cũng bị mất tích. Hiện tại số người mất tích đã lên đến 30 người trong vòng ba tháng trở lại đây.

Hồ sơ này đem qua Vân Hi đã xem qua rất kỹ, chân dung tội phạm cô cũng không thể phác họa được. Bởi vì khi tìm được thì thể nạn nhân mới có kết luận chính xác về chân dung của hung thủ.

Mất tích một cách kỳ lạ, dường như bốc hơi khỏi trái đất vậy.

Vân Hi như chợt nhớ ra một chi tiết rất quan trọng, cô vội trấn an chú Văn: “Chú Văn, chú yên tâm. Cháu nhất định sẽ tìm được Văn Nghĩa về cho chú, hãy yên tâm.”

Chú Văn xúc động đến rơi lệ, bàn tay nắm tay Vân Hi run lên: “Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu. Vân Hi...”

3. Chương 3

Chương 3

Trên đường quay về Đào Hoa Nguyên, Vân Hi vẫn luôn bồn chồn không yên.

Tổng thể những vụ bắt cóc trong ba tháng trở lại đây, đối tượng tình nghi hoàn toàn không giới hạn độ tuổi, giới tính hay nghề nghiệp của các nạn nhân. Xâu chuỗi các tình tiết đó lại, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một vụ bắt cóc giết người được lên kế hoạch vô cùng tỉ mỉ và chi tiết.

“Vân Hi à, đừng suy nghĩ nhiều quá. Mẹ nghĩ chúng ta nên nghĩ cách giúp đỡ chú Văn.”

Vân Hi gật đầu, nói: “Đó là lẽ đương nhiên. Mẹ à, con cần có thời gian suy nghĩ. Tạm thời đừng trở về nhà nữa, chúng ta đến Cục cảnh sát đi.”

Bà Cảnh ngăn người, cơ hồ không hiểu ý định của con gái: “Vân Hi, chú Văn đã nói chưa đến 48 tiếng đồng hồ thì cảnh sát sẽ không lập án.”

Vân Hi khẽ lắc đầu, nhưng không lên tiếng.

Cô chưa muốn để mẹ biết mình sẽ gia nhập vào Cục cảnh sát làm việc, mẹ nhất định sẽ rất vui nhưng ba cô thì ngược lại. Trước mắt, cô vẫn là nên im tiếng.

Mặc dù thắc mắc cùng khó hiểu nhưng bà Cảnh vẫn rẽ xe về hướng ngược lại. Đây là tuyến đường di chuyển đến Cục cảnh sát của tỉnh.

Vân Hi mở cửa xuống xe, cô nhanh chóng ngăn mẹ lại: “Mẹ à, con gái không cần mẹ đi cùng nữa. Sáng hôm nay đến đây thôi, mẹ quay về nhà nghỉ ngơi đi nhé.”

Bà Cảnh chợt như hiểu được, liền dặn dò: “Vân Hi, chú ý an toàn nhé.”

Vân Hi: “Vâng ...mẹ cũng cẩn thận.”

Đợi đến khi bóng dáng chiếc Audi của mẹ cô khuất dạng phía những chiếc xe đông nghẹt. Vân Hi mới hướng Cục cảnh sát, bước vào.

Người trong Cục cảnh sát ngó hết ra, bọn họ nhìn cô chằm chằm.

Tự đứng trong tổ chuyên án hình sự lại xuất hiện một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, khiến không ít nam cảnh sát trợn mắt há mồm đến nhét vừa cả quả bóng tennis. Vân Hi cũng bị những ánh nhìn làm cho khiếp đảm mất mấy giây, rất nhanh sau đó cô đã khôi phục lại dáng vẻ điềm tĩnh, chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là Cảnh Vân Hi, đến từ Đại Học Howard tốt nghiệp ngành tâm lý học tội phạm.”

Mọi người liên tục trợn tròn mắt, cô gái này là học trò ưu tú của giáo sư Bret chuyên ngành tâm lý tội phạm học đến từ Mỹ. Những thông tin về Vân Hi bọn họ đã sớm nắm trong lòng bàn tay, bởi vì cô là người Cục trưởng Nghiêm đích thân mời về cho tổ hình sự.

Không ngờ lại là một tiểu mỹ nhân, xinh đẹp khả ái như thế này.

Mạc Thanh làm cảnh sát đã tám năm trời, cũng chưa từng tiếp xúc qua với những người thuộc về chuyên ngành phân tích tâm lý tội phạm. Nhất thời anh ta rất tò mò, hướng Vân Hi nói: “Cảnh tiểu thư, cô thật sự tốt nghiệp ngành tâm lý tội phạm? Vả lại còn là học trò ưu tú của giáo sư Bret. Tôi có thể test cô một chút, cô không cảm thấy phiền chứ?”

Vân Hi lộ ra nụ cười giả hoạt, tên này muốn test cô. Cô vẫn luôn sẵn sàng, dang tay đón nhận những thử thách của bọn họ.

“Không phiền, anh có thể hỏi tôi bất kỳ điều gì. Trong khả năng tôi biết, nhất định sẽ trả lời.”

Cô vừa dứt lời, liền có một giọng nữ vang lên: “Mạc Thanh, anh định để cô ấy đứng nói chuyện sao? Mời khách mà lại như anh sao? Đây, Cảnh tiểu thư, cô mau mau ngồi xuống rồi chúng ta cùng nói chuyện.”

Người vừa lên tiếng là Khả Chi - một nữ cảnh sát vừa tốt nghiệp trường cảnh sát thành phố Tô Châu.

Vân Hi dời ánh nhìn về phía Khả Chi. Khả Chi là một cô gái có gương mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo nhưng đôi mắt của cô ấy không toát lên được cái vẻ trong sáng của một cô gái tuổi đôi mươi. Thoạt nhìn, Vân Hi cũng đoán được cô gái này hẳn là chưa tròn hai mươi tuổi, lông mày thiếu đi nét cương nghị của người làm cảnh sát.

Nhưng điều mà cô thích ở Khả Chi là cô ta là người có chí lớn, không ngại khổ.

“Cảm ơn cô, Khả Chi.”

Khả Chi thoáng chốc sững sờ, không ngờ Vân Hi lại biết tên của cô ta. Lý lịch của cô hẳn là đã nằm trong lòng bàn tay Vân Hi rồi. Nhưng Khả Chi cũng chỉ mỉm cười đáp trả.

Còn về phía Mạc Thanh, sau khi nghe lời chấp nhận của Vân Hi. Anh ta bước đến bàn làm việc của mình, mở tủ và lấy ra một xấp tài liệu về vụ án nào đó. Mạc Thanh đưa đến tay Vân Hi, cười hỏi: “Thật ra tôi cũng không hẳn là muốn test cô, nhưng tôi muốn học hỏi thêm về chuyên ngành của cô. Đây là vụ án ‘biến thái tính dục’, từ khi lập án đến nay chúng tôi vẫn chưa bắt được hung thủ. Cô có thể phác họa giúp tôi chân dung của tên biến thái đó hay không?”

Vân Hi cầm lấy những tấm ảnh từ tay Mạc Thanh, cô nhíu mày thật chặt.

Cô lạnh giọng trả lời: “Thủ pháp gây án của hung thủ còn non nớt. Điều này tôi nhìn thấy ở những vết thương trên thi thể nạn nhân. Anh nhìn đi, cô gái này tư thế khi chúng ta phát hiện thi thể là quần quai và cực kỳ đau đớn, tôi có thể khẳng định cô ta chết do một chất kịch độc nào đó?”

Mạc Thanh kinh ngạc, anh đương nhiên nắm vững tình tiết và đầu mối liên quan đến vụ án ‘Biến thái tính dục’ này. Những nạn nhân đều chết do Tetrodotoxin*, sau khi chết có dấu hiệu bị cưỡng bức nghiêm trọng, âm đạo rách toát rỉ máu vô cùng đáng sợ.

Anh ta đang kinh hãi trong lòng nhưng vẫn gặt đầu, nói: “Chết do kịch độc Tetrodotoxin.”

(*Tetrodotoxin làm tắc nghẽn các dây thần kinh trong cơ thể, ngăn cản sự thay đổi điện thế xảy ra ngang qua tế bào thần kinh. Chất độc này gây liệt và tử vong trong vòng 6 tiếng sau khi hấp thụ.

- nguồn express.net)

Vân Hi trầm ngâm một lát, cô lại tiếp tục: “Tiếng nói nội tâm của tội phạm đều thể hiện rõ nét nhất trên thi thể của nạn nhân, dục vọng cùng dã tâm của tên này không hề nhỏ. Hẳn có tính chiếm hữu rất cao, trước kia thường quen rất nhiều bạn gái nhưng hiện nay thì không còn ai nữa. Độ tuổi của hung thủ từ hai mươi lăm đến bốn mươi lăm tuổi.

Do tâm lý không ổn định nên chỗ ở của hắn thường rất đặc biệt, những người dân xung quanh chắc chắn có ấn tượng về hắn.”

Trên khuôn mặt của Mạc Thanh lúc này chỉ toàn là kinh sợ, anh ta không biết nói gì hơn trước những phân tích chặt chẽ của Vân Hi.

“Nhưng theo như những gì cô nói, số người trong diện tình nghi bên phía chúng tôi có rất nhiều.” một viên cảnh sát lên tiếng nói.

Vân Hi khẽ lắc đầu: “Tôi vẫn chưa nói xong, tôi có điều muốn hỏi cảnh sát Mạc, xung quanh hiện trường còn dấu vết của hung thủ để lại đúng chứ? Như tôi đã nói trước đó, đây là một vụ án rất non nớt.”

Mạc Thanh trầm mặc không lên tiếng.

Khả Chi cũng được điều đi tham gia vụ án này, cô mỉm cười đầy thiện cảm với Vân Hi: “Cảnh tiểu thư, đúng như lời cô nói. Hiện trường vụ án xuất hiện nhiều dấu chân loạng choạng trên đất. Nhưng nó là của cùng một người, hung thủ đi giày số 38, trên đất trũng hẳn xuống khá sâu. Tôi nghĩ hẳn có khả năng lúc đó đang mang vác vật nặng.”

Vân Hi ngạc nhiên, hỏi lại: “Vật nặng?”

Khả Chi vẫn giữ nụ cười bên môi, gật đầu nhẹ.

Vật nặng? Nhắc đến vật nặng cô chợt lại nghĩ đến một điều, chẳng lẽ hẳn vác một người phụ nữ khác bên vai. Không, trường hợp này không có khả năng xảy ra được. Hung thủ đi giày số 38, lẽ đương nhiên hẳn không thuộc vào dạng người mập mạp, trắng kiện. Vậy là cái gì nhỉ?

Thông tin sơ bộ còn hạn chế, chân dung hung thủ cô không thể phác họa một cách hoàn hảo nhất được. Nhưng cô vẫn lên tiếng: “Trước nhất, tôi có thể kết luận cho mọi người rằng. Hung thủ là nam, độ tuổi từ hai mươi lăm đến bốn mươi lăm tuổi. Là người bản địa.

Những vụ án liên tục xảy ra, thi thể nạn nhân được tìm thấy ở những nơi khác nhau nhưng trong hồ sơ có ghi địa chỉ nhà của nạn nhân. Những người này sống gần nhau, xa thì không quá ba kilomet. Dáng người hung thủ gầy guộc, thoát nhìn trông giống như đã bị bỏ đói rất lâu rồi. Hẳn không có xe, phương tiện đi lại là đi bộ hoặc xe bus lưu động.”

Mạc Thanh sắc mặt vẫn không đổi, anh ta mở điện thoại ra, gọi cho một người nào đó. Cúp điện thoại, sắc mặt anh ta hớn hở, nhìn Vân Hi với ánh mắt đầy cảm kích: “Cảnh tiểu thư, Mạc Thanh tôi mang ơn cô. Cục trưởng đã điều động một lượng lớn cảnh sát tìm kiếm diện rộng, tôi nghĩ không lâu nữa hung thủ sẽ sa lưới.”

Vân Hi cũng mỉm cười, nói: “Chúc các anh may mắn. Nhưng hôm nay tôi đến không phải để giúp anh phân tích vụ án này. Mà là muốn cùng đội hình sự các anh điều tra vụ án mất tích kỳ lạ của nhiều người ở thành phố Tô Châu, trong đó cũng có người của tỉnh Giang Tô chúng ta. Hiện tại tôi chỉ xác định được đó là Văn Nghĩa - một cậu bé mười tuổi con trai người quen của tôi.”

Khả Chi gật đầu, vụ án mất tích bí ẩn không lần ra chút manh mối nào. Biết bao nhiêu người báo án người nhà họ có người mất tích, già trẻ lớn bé không nhất định độ tuổi. Cảnh sát đã rất đau đầu trong khi vụ án gần như đi vào ngõ cụt tăm tối.

Vân Hi có lòng tin cô sẽ phá được vụ án này, bởi vì giáo sư từng nói. Tội phạm biến thái cũng có hai loại, thứ nhất là có tổ chức, thứ hai là phi tổ chức. Đương nhiên, đối với đối tượng bất cóc người này, khả năng rất lớn đã lên kế hoạch đầu vào đây từ lâu. Hẳn tiếp cận nạn nhân một cách quang minh chính đại rồi dẫn nạn nhân về nhà hẳn. Và, nhà là nơi cất giữ toàn bộ bí mật của hẳn.

Những nạn nhân mất tích từ ba tháng trở lên, xác suất còn sống là rất thấp.

Nhưng Văn Nghĩa chỉ mới bị bắt mất ngày hôm qua, khả năng vẫn còn sống rất lớn. Cô không muốn chậm trễ, cô không muốn nhìn thấy một đứa trẻ vô tội chết trước mặt mình như vậy, thủ đoạn giết người của hung thủ sẽ thế nào đây?

Cô đang ngăn người chìm đắm trong suy tư, Khả Chi vội cười xòa: “Cảnh tiểu thư, đội hình sự của Cục cảnh sát thiếu mất một nhân vật quan trọng. Cô biết là người nào hay không?”

Vân Hi lắc đầu ngoay ngoáy: “Tôi không biết, cô hỏi thật kỳ lạ đấy.”

Nhưng Khả Chi lại nhìn ra đây là biểu cảm e thẹn, liền cười gian trá: “Anh ấy là đội trưởng Cố, chưa từng có vụ án nào qua tay anh ấy mà lại không tìm được hung thủ hết. Nếu Cảnh tiểu thư chịu hợp tác cùng đội trưởng, vụ án này nhất định sẽ phá được.”

Vân Hi vừa nghe xong, sắc mặt vẫn không đổi, nói: “Tôi nghe nói, Cố đội trưởng đang thực hiện kỳ nghỉ dài hai tháng ở Mexico. Làm sao có thể gặp để cùng tôi phá án đây?”

Một viên cảnh sát bật cười thành tiếng, chấp tay hướng Vân Hi cúi đầu: “Cảnh tiểu thư, cô cũng thật là mâu thuẫn nha. Lời trước còn nói là mình không hề quen biết sếp, mấy câu sau liền tồn tại sơ hở. Cô không biết sếp thế tại sao lại biết sếp đang nghỉ dưỡng ở Mexico?”

Vân Hi thẹn đỏ mặt, hoàn toàn á khẩu.

Mọi người trong phòng một phen phấn chấn, công việc mệt mỏi khiến họ mất đi mùi vị của cuộc sống. Hôm nay lại được tiếp đón một người bạn mới, cô nàng rất vui tính Cảnh Vân Hi.

4. Chương 4

Chương 4

Lúc này đây.

Tại bán đảo Yucatán, Mexico.

Cổ Diệp Khải đang loay hoay quanh quẩn đắm phá với một sắc hồng cực kỳ đẹp mắt. Trên tay anh là chiếc máy chụp ảnh kỹ thuật số anh mang theo để ghi lại những khoảnh khắc đẹp nhất ở nơi này.

Nước biển thông thường không có loại màu hồng đặc sắc như thế này. Diệp Khải biết, nguyên nhân khiến nước đổi màu là do sự xuất hiện của các sinh vật phù du có màu đỏ và loài tôm nước mặn. Chất hóa học mà chúng tiết ra đã khiến màu nước được nhuộm màu hồng ảo diệu.

Diệp Khải đột nhiên muốn chia sẻ khung cảnh thơ mộng này với các đồng nghiệp của mình, anh xoay máy ảnh lại. Nở một nụ cười thật tỏa nắng ... selfie.

Diệp Khải dừng lại động tác send ảnh, group của đội cảnh sát hình sự trên QQ, tại sao lại có thêm một thành viên mới thế này? Chuyện này anh hoàn toàn không hề hay biết.

Người lạ với cái tên là Pearl_Pink (ngọc trai hồng). Nhìn tên thôi cũng biết chắc hẳn là một cô gái, nhưng mà nếu không nằm trong đội hình sự tuyệt đối sẽ không được thêm vào nhóm. Cô ấy là người mới đến chăng?

Anh mở danh bạ, gọi cho Minh Triết - viên cảnh sát của đội hình sự.

Đầu dây bên kia, Minh Triết giọng uể oải: “Sếp, giờ này anh gọi cho em có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì anh không thể gọi cho cậu được sao?” Diệp Khải cười khê.

“Sếp à, em biết sếp muốn hỏi cái gì? Xin lỗi sếp, em không thể tiết lộ thông tin cơ mật. Cấp trên đã có lệnh.” Nói xong Minh Triết nhanh chóng cúp điện thoại, cười tà tứ nhìn Khả Chi ngồi phía đối diện.

Bên này đầu dây, Diệp Khải tức đến đỏ mặt, chuyện gì mà mọi người lại giấu anh thế? Cô gái bí ẩn kia rốt cuộc là ai đây? Là ai được nhỉ, bạn gái Minh Triết hay bạn gái của Mạc Thanh?

Đau cả đầu.

Anh còn đang vắt óc suy nghĩ, trong group lại có một tin nhắn mới.

Trương Hùng: “Hung thủ của vụ án ‘biến thái tính dục’ đã sa lưới. Pearl_pink à cô thật là giỏi! Những thứ cô phân tích không khác với đối tượng là mấy. Đúng đến gần 90%. Cảm ơn cô, tôi thay mặt đội hình sự Cục cảnh sát cảm ơn cô.”

Pearl_pink: “Không thành vấn đề. Nhưng vụ án của tôi, các anh nhất định phải lập án. Nếu như tôi đoán không lầm, hung thủ sẽ tiếp tục gây án nữa. Tâm lý của hắn lúc này bất ổn hơn bao giờ hết.”

Minh Triết, Khả Chi ... Cố đại nhân đã xem.

Hiện tại Vân Hi đang ngồi trong thư phòng của Đào Hoa Nguyên đọc tài liệu về vụ án và nhắn tin với mọi người. Vừa hiển thị tên ‘Cố đại nhân’, cô liền cầm cốc nước lọc gờ giữa không trung. Cố đại nhân, chẳng phải là đội trưởng sao?

Cô còn chưa may mắn đến độ được đội trưởng đội cảnh sát hình sự chú ý đến. Nhưng lời nói của cô vừa nãy có phần bốc đồng cùng ngang ngạnh, anh ta nhất định là đã thấy hết rồi. Ôi trời, hợp tác chung với người ta, cứ nhiên chưa gặp mặt đã để lại ấn tượng xấu.

Cảnh Vân Hi, may đúng là điên thật rồi.

....

Cổ Diệp Khải nở một nụ cười trào phúng, anh gõ từng chữ một: “Rất thú vị, Pearl_pink .. cô đến từ đâu?”

Pearl_pink: “...” Vân Hi lúc này chẳng biết nên nói gì, câu đầu tiên của đội trưởng là hỏi cô đến từ đâu sao?

Cố đại nhân: “Nếu như cô không muốn nói, cũng được. Nhưng Cố Diệp Khải tôi muốn biết cũng không phải chuyện khó khăn gì.”

Pearl_pink: “Tôi không thể nói.”

Cố đại nhân: “Tôi rất nhanh sẽ biết được, đến lúc đó cô đừng trách tôi không khách khí. Là do bản thân cô không chịu nghe lời trước.”

Pearl_pink: “Tự đại cuồng.” Vân Hi vừa nhắn tin xong liền offline tài khoản QQ, nếu cô còn chưa xuống sợ rằng sẽ nổi bão lên rất nhanh.

Minh Triết, Khả Chi lẫn Mạc Thanh đều ngây ngốc nhìn những tin nhắn trước mắt. Sếp muốn tìm hiểu tung tích một người, quả thật không phải chuyện khó khăn gì. Nhưng sự hiện diện của Cảnh tiểu thư càng ít người biết đến càng tốt.

Nguyên do vì sao như thế, bọn họ nào ăn gan hùm mật gấu dám hỏi Cục trưởng.

....

Thời gian Vân Hi thư giãn không nhiều lắm, sau khi offline QQ thì cô liền lao đầu vào công việc.

Hung thủ muốn làm gì, theo như logic của cô hẳn muốn tạo dựng một gia đình hoàn mỹ. Bởi vì độ tuổi của các nạn nhân là từ 60 trở lại. Tuổi cũng thuộc tầm trung niên, trong đó có phụ nữ, trẻ em lẫn thanh thiếu niên.

Một người có tâm lý biến thái, sẽ không tự gây bất lợi cho bản thân mình. Hẳn làm việc có suy trước tính sau, hời ích thiệt hơn. Theo cô thì...

Đang suy nghĩ rất tập trung, chuông điện thoại reo lên khiến cô hồi thần.

Là Mạc Thanh gọi đến.

“Alo, có chuyện gì không?” Vân Hi xoa xoa huyệt thái dương, lúc này gọi cô hẳn là hung tin rồi.

Mạc Thanh lạnh lẽo nói: “Cảnh tiểu thư, phát hiện bốn thi thể phía Đông ngoại ô thành phố.”

Vân Hi như bình tĩnh, hung thủ đã bắt đầu có những hành động rồi.

“Được rồi, tôi sẽ đến đó ngay.”

Nửa đêm.

Đường phố vắng lặng thưa thớt người qua lại.

Vân Hi không muốn kinh động đến bố mẹ cô, nhưng cô cũng chẳng thể qua mặt anh trai trốn khỏi nhà vào lúc này.

“Em đi xem thi thể nạn nhân, anh cũng không ngăn cản em mà tiểu Hi. Nhất định phải giấu giếm anh mà đi như thế. Ngộ nhớ em xảy ra chuyện, anh sẽ rất đau lòng vì bản thân bất lực không chăm sóc em chu đáo.” Thiếu Sinh lắc đầu, giọng nói đầy bất lực.

Vân Hi cảm thấy lòng mình thất lại, cô thều thào: “Anh, em xin lỗi anh. Là tiểu Hi không tốt, em không nghe lời để anh buồn phiền. Em hứa với anh, sau này nhất định nếu có việc vào ban đêm em nhất định sẽ đi cùng anh.”

Thiếu Sinh gật đầu, mỉm cười: “Được!”

Hiện trường phát hiện thi thể có rất đông viên cảnh sát của đội cảnh sát hình sự tỉnh, khi Vân Hi đến hiện trường đã là hai giờ rưỡi sáng.

Bầu trời đen khịt, không có lấy một ngôi sao.

Thi thể được phát hiện là của bốn người, hai người nam và hai nữ.

Nhìn thấy thi thể, Vân Hi vẫn bình thản. Hiện trường phát hiện thi thể vẫn chưa hề được động đến, chỉ có những nhân viên pháp y xem xét trước thời gian tử vong mà thôi.

Vân Hi lạnh giọng, cất giọng hỏi: “Thời gian tử vong của bốn nạn nhân?”

Nhân viên pháp y đứng lên, lắc đầu nói: “Thời gian tử vong của bốn nạn nhân là từ khoảng 21 giờ đến 1 giờ sáng hôm nay.”

Mới bị sát hại cách đây một giờ đồng hồ.

Hiện trường thi thể nằm rất ngay ngắn, gương mặt bọn họ vẫn rất điềm tĩnh và thản nhiên. Tay của bốn nạn nhân nắm chặt vào nhau, mắt vẫn không nhắm lại. Biểu cảm trên khuôn mặt không có phần nào gọi là vui sướng. Thế nên hung thủ mới chọn cho họ cái chết đau đớn điển hình.

Mạc Thanh nhìn qua bốn thi thể nằm trên một gò đất cao, nhỏ giọng: “Cảnh tiểu thư, tôi đã xác định được danh tính bốn nạn nhân. Từ phải sang, người đàn ông đầu tiên họ Bạch tên là Thới Hưng, 58 tuổi sống tại huyện Thường Châu thuộc tỉnh Tô Châu chúng ta. Tiếp theo là cô Thường Hoa 45 tuổi cũng sống tại Thường Châu, trước đó gia quyến có báo cô ấy mất tích. Thời gian là khoảng hai tháng trước. Kế đến là Hạo Thiên 8 tuổi, bé trai này sống ở tỉnh Thường Sơn. Nạn nhân nữ cuối cùng, chúng tôi không thể xác định danh tính.”

Đáy mắt Vân Hi chuyển đến cô gái cuối cùng, cô ta là một cô gái xinh đẹp. Mi thanh mục tú, nhìn vào gương mặt cũng đủ để hình dung so sánh với mỹ nữ. Đáng tiếc, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy giờ đây là những nhát dao sử dụng đủ lực. Thấy Vân Hi chú ý mặt nạn nhân nữ, nhân viên pháp y nhanh chóng chú thích: “Những vết thương trên khuôn mặt là sau khi tử vong mới xuất hiện. Hung thủ dường như rất căm ghét nạn nhân.”

Vân Hi liền lắc đầu: “Không, hung thủ không hề quen biết nạn nhân.”

“Tại sao cô biết?”

“Giết những người quen biết với hấn mà nói không phải sự lựa chọn khôn ngoan. Hấn là kẻ có tâm lý không bình thường nhưng nhìn bề ngoài tuyệt đối không thể phát giác. Hấn sống dưới vỏ bọc thương nhân, thậm chí nhân viên công chức của nhà nước. Hấn ghét nhất những thiếu nữ xinh đẹp, nhưng đối tượng mà hấn chọn có sự sần lộc, những cô gái không biết về hấn.” Vân Hi bình thản đáp.

Những suy luận của cô trước nay chưa từng có sai sót, nếu một người hỏi cô vì sao lại như thế cô vẫn có thể sẵn sàng giải thích cho họ. Sự việc lần này cũng chẳng ngoại lệ, khi phân tích và phác họa cô luôn cần không gian yên tĩnh. Hai tiếng trước sớm đã nghĩ ra rồi.

Hiện tại phát hiện bốn thi thể ở những độ tuổi khác nhau, người cao tuổi nhất chính là ‘bố’ theo trí tưởng tượng của hung thủ, kế đến là ‘mẹ’ và ‘chị gái’, và cuối cùng cái chết bình thản của Hạo Thiên thể hiện quan điểm rất rõ ràng của hung thủ, hấn xem cậu bé chính là bản thân hấn nên cậu bé trên người hoàn toàn không có vết thương. Chết cũng là do đã hít phải một lượng lớn khí gas trong thời gian ngắn.

“Theo như cô, chúng tôi nên điều tra từ đâu đây?” một viên cảnh sát lên tiếng, ba tháng rồi mà chỉ mới xuất hiện bốn thi thể nạn nhân. Trong khi có đến khoảng gần ba mươi người mất tích, những người kia, rốt cục là ở nơi nào?

Vân Hi mỉm cười: “Tôi chưa thể có đáp án cho các anh, hiện tại tôi cần vài tiếng đồng hồ yên tĩnh để có hiệu suất công việc hoàn hảo. Sáng ngày mai, tôi sẽ đến Cục làm một báo cáo ngắn với tất cả các cảnh sát phụ trách vụ án này.

Hiện tại tôi hết công việc ở đây rồi, tôi về nhà trước nhé. Các anh thật biết làm phiền người khác.”

Mạc Thanh cứng họng, nghĩ cũng đúng, hiện tại đã là hai giờ sáng. Anh quấy rầy giấc ngủ của một cô gái trẻ chỉ mới hai mươi tuổi. Trong khi gần hết một ngày cô ấy đã ở trong viện nghiên cứu của sở cảnh sát làm việc đến gần tối.

Như này là bóc lột sức lao động của công dân rồi còn gì, phạm pháp đấy.

5. Chương 5

Chương 5

Trên đường về lại xe, Vân Hi thở hắt một hơi.

Đối diện với tử thi cô đương nhiên chẳng hề nao núng hay sợ sệt, nhưng nhìn cái chết đau đớn, tức tưởi của bọn họ cô lại không đành lòng. Hung thủ lấy việc tàn sát người làm niềm vui, thú tiêu khiển.

Cô nhất định không thành toàn tâm nguyện của hân.

“Tiểu Hi, nghĩ ngợi gì thế? Anh đứng ngắm em này giờ đây. Mau lên xe đi chúng ta về nhà, hi vọng ba mẹ không phát giác chúng ta nửa đêm trốn ra khỏi nhà.”

Thiếu Sinh từ xa đã trông thấy em gái anh, anh thấy cô đang rất nhập tâm nên cũng chẳng đến quấy rầy. Có điều, hiện tại nếu không quấy rầy một chút, nhất định cô sẽ không chịu lên xe.

Vân Hi nhìn thấy Thiếu Sinh, ý nghĩ trong đầu hoàn toàn tan biến: “À, không có gì đâu. Chúng ta về nhà thôi anh.”

“Ừ...”

Hàng cây hai bên đường vụt qua như những tia chớp, chốc lại lóe sáng bởi những ngọn đèn đường thưa thớt dần. Nơi này đã cách rất xa chốn thị thành phồn hoa đèn dóm nhòe nhoẹt, chỉ còn lại ít ỏi trụ đèn giăng lối hai bên lề đường.

Suốt chặn đường đi, là sự im lặng đến từ hai con người.

Cảnh Thiếu Sinh nhìn thoáng qua Vân Hi, cô gái nhỏ đã ngủ từ bao giờ rồi. Anh bất giác nhìn đến tư thế ngủ của cô. Không được, ngủ như thế này không tốt cho sức khỏe, con bé chẳng lẽ không hiểu nằm nghiêng về bên trái sẽ ép tim hay sao?

Anh đưa tay, nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế nằm của Vân Hi.

Công việc của em gái từ khi về nước không hề thuyên giảm, thậm chí là làm việc mệt mỏi hơn so với lúc trước khi ở Mỹ. Anh không thể cứ mắt nhắm mắt mở như thế này mãi được, cứ làm việc với tần suất như bây giờ, không sớm thì muộn con bé cũng sẽ ngã bệnh mà thôi.

Nếu Vân Hi bị bệnh, kẻ đáng tội nhất chính là người làm anh như anh đây chăm sóc em gái không chu toàn.

.....

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi đến mép giường nơi Vân Hi đang ngủ, cô nheo nheo đôi mắt, mệt mỏi.

Đêm hôm qua cô chạy đến hiện trường nơi quảng thi thể các nạn nhân, cả đêm cũng chưa được chợp mắt, cảm giác buồn ngủ và lười nhác lúc này trong cô đang tích cực trỗi dậy ... khiến cô lưu luyến không muốn rời chiếc giường này ...

Vân Hi lặng người một chút, bên ngoài tiếng bước chân ngày một đến gần. Vào lúc này có người tiến đến phòng của cô, thì người đó chỉ có thể là mẹ.

“Tiểu Hi, bảo bố à mau dậy đi nào. Mặt trời đã lên cao rồi nếu con còn không chịu nhúc nhích thì sẽ bị khét đấy.” bà Cảnh dịu giọng, nhìn Vân Hi cười tươi như hoa.

Xa con gái bảo bố năm năm trời đối với bà là khoảng thời gian dài đằng đẳng, dẫu là có quý tử ở cùng nhưng dù sao cũng không thể cùng nó tỏ thể tâm sự chuyện yêu đương bạn bè. Nay được cùng con gái tụ họp, đương nhiên niềm vui được nhân lên gấp tí lần rồi.

Vân Hi cũng mở to đôi mắt xinh đẹp, cười lớn: “Mẹ, con gái còn muốn ngủ nữa .. đêm qua, à đêm qua con thức khuya để nghiên cứu hồ sơ vụ án nên hiện tại con rất muốn ngủ tiếp. Mẹ à, cho con ngủ đi.”

Cô bất giác không rét mà run, chút nữa là nói ra sự tình đêm qua rồi...

Bà Cảnh khẽ nhú mày, lắc đầu: “Không được! Con gái lớn từng này tuổi còn không hiểu chuyện như thế sao? Ông nội đang chờ con dưới phòng ăn đấy.” thực chất bà cũng hết cách, ông nội nói nếu không có Vân Hi ăn cùng ông sẽ không động đũa. Ông là người lớn trong nhà, ông chưa động đũa cả nhà ai dám hó hé kia chứ.

“Mẹ nói gì? Ông nội đang chờ con dưới phòng ăn sao?” chuyện gì thế này, ông chẳng phải đang bệnh sao, ông sao có thể...

Vân Hi còn chưa kịp nghe mẹ cô trả lời đã chạy như bay vào toilet, vệ sinh cá nhân thay quần áo chỉnh tề tất cả chỉ mất năm phút đồng hồ.

Cô là như thế, làm việc rất gọn gàng và nhanh chóng.

“Ông à! Ông đến mà không báo trước cho Vân Hi, làm con thất lễ với ông rồi.” Vân Hi dụi mắt, nụ cười tươi vẫn treo lên khóe môi.

Ông nội cười hiền từ: “Đến mà không báo mới biết tiểu Hi nhà chúng ta không ngoan, ngủ nướng đến như thế.”

“Con ... không có!” Vân Hi lắc đầu lia lịa, đem qua cô ra ngoài phá án kia mà.

Ông nội nhìn cô, nhưng không lên tiếng.

Lúc này đến lượt ông Cảnh mở lời: “Nhìn con xem, con gái hai mươi tuổi đầu như thế này rồi đến lịch trình cá nhân cũng không thu xếp ổn thỏa. Còn tính chuyện lớn làm gì nữa chứ?”

Vân Hi cúi đầu, bèn thở dài một hồi.

Cô biết lỗi rồi mà, lẽ ra phải nên đặt đồng hồ báo thức là 5:00 sáng, phóng ra khỏi nhà tập thể dục buổi sáng cùng mẹ. Chỉ là, điều đó cô đã không thực hiện được.

“Cả ngày làm việc mệt mỏi, con trẻ đôi lúc cũng cần có thì giờ nghỉ ngơi thoải mái. Anh cũng không nên bắt ép nó theo khuôn phép cổ hủ của mình.” Ông nội lên tiếng, nhìn thẳng về phía ông Cảnh.

“Vâng.”

Mọi người ăn xong bữa sáng, đồng hồ treo tường điểm 7 giờ 05 phút sáng.

Vừa dùng xong một lúc, ông nội lại cười cười nhìn Vân Hi: “Tiểu Hi à, hôm nay cháu phải đi làm đúng giờ đấy. Nơi đó có quy định thời gian thì tuyệt đối không được đến trễ, hiểu chứ?”

Ông Cảnh từ ngày Vân Hi về nước đã rất tò mò về công việc của con gái ở nước nhà, nhưng cho dù có điều tra cách mấy cũng không được. Mọi thứ ngoài tầm kiểm soát của ông. Hôm nay nghe ba mình lên tiếng, ông đề cập: “Ba, chuyện công việc của Vân Hi ở đây...”

Lời ông chưa dứt, ông nội đã lên tiếng ngắt ngang: “Tôi cho con bé làm việc hỗ trợ đội hình cảnh tỉnh Giang Tô. Anh đừng ngăn cản nó, con người sống ai cũng có ước mơ ... hãy để nó thực hiện giấc mơ của nó đi.”

Vân Hi ngẩn người, ông nội cứ như thế nói hết thấy toàn bộ sự việc với ba của cô sao, ông nội thật là oách nha!

“Từ đầu con cũng không có ý ngăn cản nó, nhưng tính chất của nghề nghiệp rất nguy hiểm. Vạn nhất nó gặp chuyện gì không may, người đau lòng nhất chẳng phải mấy người có tuổi trong gia đình như chúng ta hay sao, ba?” ông Cảnh nheo đôi mắt già nua lại.

Ông đương nhiên rất yêu thương Vân Hi, gia đình chỉ có mỗi cô là trưởng nữ. Để cô đi theo cái nghề phân tích tâm lý học này từ lâu ông đã nơm nớp lo sợ, sợ mất đi con gái bảo bối. Thật sự không hiểu nổi, ba của ông dựa vào đâu mà an tâm để Vân Hi làm việc ở đồn cảnh sát chứ?

Ông nội cười trù: “Anh yên tâm đi, tôi đã để con bé vào đó thì người được sắp xếp bảo vệ nó đương nhiên là không thể thiếu. Đại tiểu thư Cảnh gia, như thế nào lại có thể rơi vào nơi nguy hiểm được.”

“Con tin tưởng ở ba, hãy chăm sóc tốt cho Vân Hi giúp con.”

“Được, anh không việc gì phải lo lắng.”

Cuộc đối thoại của hai người đàn ông quyền lực nhất Cảnh gia diễn ra như thế đấy. Vân Hi cùng mẹ cô cũng chẳng dám lên tiếng nói lời nào từ đầu cho đến cuối.

Ông nội đột nhiên lên tiếng, cười khà khà: “Tiểu Hi, màu hồng là màu con yêu thích đúng không? Mấy hôm trước, ta có đến trung tâm xem qua vài loại xe ưa chuộng dành cho nữ. Chiếc BMW màu hồng để ở gara nhà ta, là mua cho con đấy.”

“Thật ư? Vân Hi cảm ơn ông nội rất nhiều.” cô nói, nụ cười trên khóe môi sâu thêm một chút.

6. Chương 6

Chương 6

Ánh nắng chói chang hắt vào khuôn mặt trắng trẻo, mịn màng của Vân Hi càng tôn thêm vẻ đẹp dịu dàng, đáng yêu của cô. Chiếc BMW màu hồng bon bon trên đường phố, không ít người hiếu kỳ ngấm nhìn màu sắc lạ của chiếc xe mà Vân Hi đang sở hữu.

7h30' là bắt đầu làm việc, Vân Hi vừa đến nơi, cũng là sát mốc giờ.

“Nhìn kia, kia là Cảnh tiểu thư của Cảnh gia đấy. Cô ấy là thần thám am hiểu tâm lý tội phạm. Ban đầu tôi cứ nghĩ, cô ấy là một bà cô già mặt mày nhăn nheo, xấu xí. Đâu biết lại là một người xinh đẹp như này.” một nữ cảnh sát lên tiếng, giọng điệu xuýt xoa không thôi.

Người nọ đứng bên cạnh lại nở một nụ cười không mấy thiện cảm: “Bất quá cũng chỉ là nhờ cậy tiền bạc của gia đình mà đi cửa sau vào thôi. Tiểu thư đồng đánh đàn đá, chẳng làm nên việc gì.”

Cô gái vừa cất giọng là Doãn Nhi, con gái của Trịnh đội của đội hình cảnh tỉnh Giang Tô.

Nữ cảnh sát nọ cũng chỉ biết lắc đầu, cười khỏ.

Tính tình ngang ngược của Doãn Nhi có người nào trong đồn cảnh sát mà không biết rõ đâu chứ. Cô ta rất yêu thích Cố Diệp Khải - nhân vật nổi tiếng không là cái tên xa lạ với những cảnh sát giàu kinh nghiệm, già nghề của Bắc Kinh.

Doãn Nhi từng dùng đủ mọi cách để mê hoặc, lôi kéo thậm chí hạ thấp bản thân là con gái của Trịnh đội của đội hình cảnh chỉ để được hẹn hò một lần với Cố Diệp Khải mà thôi. Nay đội hình sự lại có thêm một mỹ nhân quốc sắc thiên hương lại ưu tú xuất chúng, đương nhiên là một cái gai khó nhỡ trong mắt Doãn Nhi rồi.

Vân Hi vừa bước vào văn phòng làm việc ở Cục cảnh sát của đội hình sự, liền kinh ngạc không thôi.

“Mọi người ... chuyện này là thế nào vậy?” bàn làm việc hàng ngày của Vân Hi được để ở gần bàn làm việc của Khả Chi. Hôm nay, nó biến đi đâu mất tăm rồi à?

Mạc Thanh thần nhiên như nước, nói: “Bàn làm việc của Cảnh tiểu thư à, chuyển vào phòng sếp rồi.”

Chuyển vào phòng sếp? Cái gì chứ?

Vân Hi nhú mày lại, đồng tử nở thật to nhìn chằm chằm về phía Mạc Thanh ánh mắt ấy tưởng chừng như có thể giết người: “Tại sao di chuyển nơi làm việc của tôi mà đến một tiếng cũng không thông báo với tôi. Các người thật là ...”

“Vân Hi, ý này không phải của bọn này. Lệnh cấp trên tôi cũng không thể cãi lại, cô ...” Khả Chi lên tiếng, minh bạch sự việc.

“Cấp trên nào? Khả Chi, cô mau nói cho tôi.” Vân Hi dời mắt về phía Khả Chi, cấp trên ở đây không phải là người bạn tâm giao với ông nội của cô sao? Người nọ cũng không thể tự dưng di chuyển bàn làm việc của cô như thế được.

Khả Chi bất giác im bật, cô không thể nói dù chỉ một chữ.

Nhìn đến khuôn mặt đen như than của Khả Chi, cô chợt hiểu ra vấn đề trước mắt. Người nọ không phải là người người mình.

“Không nói cũng được, vậy tôi tự mình đi tìm hiểu vậy..”

“Vân Hi à ...Không được!”

“Vân Hi, cô đừng tìm hiểu...”

Mọi người nhất thời một lòng, nếu Vân Hi cố tình tìm hiểu sự việc không biết sẽ diễn biến đến mức nào đây? Cố đại nhân đã hạ lệnh, mọi người nhất nhất phải kín miệng, chiều nay 1h rưỡi anh ấy sẽ đáp chuyến bay tại Bắc Kinh.

Tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Đương lúc mọi người nghỉ, Vân Hi sẽ xông ngay vào phòng làm việc của sếp thì hoàn toàn ngoài dự đoán. Cô bước ra khỏi Cục cảnh sát. Hướng về phía công viên mà chạy, chốc sau liền không thấy bóng dáng.

Khả Chi lắc đầu, than: “Thôi xong rồi, cô ấy mà phát hiện chúng ta bán đứng cô ấy nói chuyện này với Cố đại nhân. Số phận chúng ta sẽ rất thảm đó...”

Minh Triết lại cười lớn: “Mọi người bị lừa cả rồi. Cô ấy căn bản không muốn ở trong phòng làm việc chật chội và ồn ào như nơi này. Hôm nay là thứ năm, ngày hành chính kia mà. Công viên lúc này không có người, cô ấy vào đó yên tĩnh phân tích nhất định sẽ lần ra những đầu mối quan trọng của vụ án.”

Mạc Thanh gật đầu, tán đồng: “Tiểu Triết nói có lý, gương mặt cô ấy hoàn toàn không có biểu hiện của tức giận. Cơ bản, cô ấy đã đoán ra được, cấp trên qua lời của Khả Chi là người nào rồi.”

Công viên Đại Sơn - 8h15' sáng.

Phòng làm việc tắt bật, ồn ào như thế. Đối với việc tĩnh tâm suy nghĩ hành vi của Vân Hi hoàn toàn không có tí lợi nào. Công viên hôm nay vắng người, với cô mà nói là một địa điểm đáng để đến.

Mạch suy nghĩ đứt đoạn, dần dần tự hớp lại nơi đại não...

Ngồi trong tiểu đình mát mẻ, Vân Hi trải trên bàn một tờ giấy A4 trắng tinh. Những lúc cô phân tích, suy nghĩ đều đặt vào trong giấy.

Đầu tiên, có thể thấy hung thủ là một người có lợi về mặt kinh tế, hay nói cách khác hẳn là một người giàu có, thuộc tầng lớp tri thức trong giới thượng lưu. Nguyên nhân vì sao cô lại kết luận như thế?

Thứ nhất, trong gần ba tháng trở lại đây. Lần đầu tiên tìm thấy được xác của nạn nhân là thời điểm tối hôm qua. Vậy những nạn nhân còn lại kia, bị giấu ở đâu chứ? Nếu hung thủ là người nghèo, kẻ không có tiền và chỉ có bằng tốt nghiệp trung học, điều hiển nhiên là hẳn sẽ không có nhà cao, cửa rộng đủ sức chứa hơn 30 con người.

Thứ hai, lấy luận cứ của nguyên do thứ nhất tiếp tục phân tích. Như cô từng nói, những người mất tích quá ba tháng khả năng còn sống là vô cùng thấp. Hung thủ rất thông minh, lại láu cá. Hẳn biết nếu giữ nhiều người trong nhà mình, phía cảnh sát nhất định sẽ hoài nghi. Nhưng nhà của hẳn, theo cô nghĩ tuyệt đối không thể chứa được quá nhiều người như thế, dù là biệt thự kín cổng cao tường cũng không thể.

Chỉ còn một lời giải đáp — nhà hung thủ còn có một tầng hầm mà người ngoài không thể biết tới được, hay chỉ ít chỉ những đồng phạm của hẳn mới biết nhưng cũng chưa từng đặt chân vào. Vì với tâm lý của hẳn, chỉ thích hành động một mình, đơn lẻ. Có thêm đồng phạm, chỉ là về mặt hình thức. Chẳng hạn như, theo dõi đối tượng cho hẳn...

Thứ ba, cô dám chắc hung thủ là một trong số những doanh nhân thành đạt đương thời. Bởi vì quá khứ trớ trêu, đen đúa đã đẩy hẳn đến bước đường hôm nay. Muốn quay đầu cũng không thấy được bờ bên kia nữa rồi.

Hung thủ không thuộc hàng từng có tiền án tiền sự, vả lại còn nhiều lần cứu người, bắt cướp được cảnh sát tán dương, khen tặng này nọ. Hẳn là một người mẫu mực, một kẻ mọi người hoàn toàn không ngờ lại là hung thủ của vụ án bắt cóc người hàng loạt xảy ra tại nơi này làm rung động dư luận cả nước.

Cô nở một nụ cười giao hoát, tao sắp tóm được mày rồi!

Vân Hi mở điện thoại, nhấn số di động của Thiếu Sinh, chờ đợi ...

“Em gái yêu quý, ngọn gió nào thổi đến mà khiến một người chưa từng chủ động gọi cho anh hôm nay lại thay đổi rồi.” đầu dây bên kia, giọng nói của Thiếu Sinh trầm thấp, dịu dàng.

Vân Hi cười mỉm: “Đúng là chẳng có việc gì qua được mắt anh cả. Hôm nay em gọi đến là muốn nhờ anh giúp em một chuyện.”

“Chuyện gì mà thần bí thế? Em cứ nói, giúp được em là vinh dự của anh...” Thiếu Sinh nhẹ giọng, tiếng cười len lỏi truyền đến bên tai Vân Hi như một lời trêu ghẹo.

Cô bất chợt mặt đỏ tía tai, gằm nhẹ: “Đồ xấu xa ...”

Thiếu Sinh ngừng cười, nhẹ hỏi: “Nói đi cô bé...”

“Chuyện này liên quan đến lĩnh vực thương trường nên em mới nhờ đến anh. Anh có thể thống kê danh sách những doanh nhân thành đạt dạo gần đây, một năm trở lại cũng được. Còn nữa, phiền anh giúp em tìm hiểu sơ bộ tiểu sử của họ được hay không? Tỷ như cha mẹ còn sống hay hoăng rồi, trước kia có từng được cảnh sát khen tặng huân chương gì hay không. Chẳng hạn như đã từng giúp cảnh công an điều tra được vụ án nào đó, bắt cướp cường dâm, buôn ma túy ...v..v.”

Cảnh Thiếu Sinh chăm chú lắng nghe, anh đương nhiên hiểu được. Những doanh nhân thành đạt em gái nói đến nhất định nằm trong diện tình nghi khả năng cao nào đó. Anh mỉm cười: “Được! Em yên tâm, cứ giao mọi chuyện cho anh. Cùng ngành nghề kinh doanh anh nhất định sẽ điều tra giúp em.”

Vân Hi vui mừng, anh chịu giúp mình đương nhiên là như hổ mọc thêm cánh, chuyện có bắt được tội phạm hay không chỉ là vấn đề thời gian.

Cô đang suy nghĩ, động cơ cho thấy hấn giết người để thỏa mãn mục đích cá nhân, xem việc giết người là niềm vui. Nhưng, trên người những nạn nhân kia đều để lại những vết thương rất lớn. Có điều là sau khi nạn nhân tử vong mới hình thành vết thương.

Từ đó có thể suy đoán, mức độ oán hận gia đình của hung thủ không cao. Có lẽ ... hấn mắc cảm tội ác.

Vân Hi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, những suy luận của cô đa phần đều thực hiện dựa trên dấu vết trên người nạn nhân, bởi vì làm chuyện gì cũng phải có mục đích. Tội phạm có tổ chức hay thậm chí phi tổ chức cũng không ngoại lệ.

Hấn đem việc giết và hành hạ nạn nhân làm niềm vui. Nhưng tại sao trước khi chết nạn nhân hấn lại không hành hạ, mà lại đợi sau khi chết mới hành hạ nạn nhân?

Câu trả lời nằm ở hung thủ? Cô cần phán đoán chính xác đối tượng tình nghi, mới có thể xoáy sâu hơn vào phân tích luận cứ cá nhân đưa ra.

Cô lướt mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cũng không còn sớm nữa. Nếu không quay lại Cục cảnh sát dùng cơm trưa thì chắc có lẽ cô lại phải lái xe ra khỏi Cục ăn rồi.

Nhưng, cô vừa ra khỏi công viên mấy bước ... lại chợt nhìn thấy một cảnh tượng tương đối đặc biệt.

Người đàn ông diện vest màu đen tuyền, bên trong là áo sơ mi trắng nhìn thoáng qua cũng biết thuộc lớp người có tiền. Nhưng đứng cạnh ông ta lại là một cậu học sinh mặc bộ đồng phục vàng úa, nhiễm màu của năm tháng.

Đoạn đối thoại của bọn họ, cô cũng nghe được đại khái.

Chẳng biết người đàn ông nói gì, cậu bé cứ liên tục lắc đầu ngậy ngậy: “Không đâu, cháu không đi cùng chú đâu. Mẹ cháu dặn sau khi tan học thì phải về ngay nhà, người lạ dụ dỗ cũng không được đi theo...”

Người đàn ông dịu giọng: “Chú chỉ dẫn cháu đi ăn kem thôi mà, cháu cũng biết đúng không? Gần đây có một quán kem Campious rất ngon...”

Cậu bé nghĩ nghĩ một lát, lại tiếp tục lắc đầu: “Không đâu ạ! Chú buông cháu ra, cháu muốn về nhà. Về muộn mẹ cháu sẽ đánh cháu.”

Người đàn ông trông trầm mắt, giọng nói lúc này cũng không còn bình tĩnh nữa: “An Nhiên, cháu không muốn đi thật sao?”

An Nhiên kinh ngạc, ông ta biết tên của cậu?

Vân Hi đứng sau bụi cây hòe gần công viên nhất, những biểu cảm của người đàn ông đều được cô thu vào trong mắt. Nếu cô không ra mặt, cậu bé tên An Nhiên này sẽ là nạn nhân tiếp theo...

“Chú à! Không thể ép buộc trẻ nhỏ như vậy được? An Nhiên, mau lại đây với cô đi. Cô đưa em về nhà với mẹ nhé.” Vân Hi tươi cười, gương mặt trái xoan của cô nhìn thoáng qua rất phúc hậu và hiền lành, dù trẻ nhỏ chẳng phải là vấn đề gì khó cả.

An Nhiên cũng không hiểu sao, nhìn qua cô gái nọ, cậu lại cảm giác được sự an toàn. Cậu liền chạy qua phía bên đó.

7. Chương 7

Chương 7

Người đàn ông nhìn thấy An Nhiên chẳng chút do dự tiến về phía Vân Hi, ông ta nói lớn: “An Nhiên, đừng đến bên đó. Cô ta là kẻ xấu, sẽ bắt cháu đi mất đấy.”

Lần này, chưa đến lượt An Nhiên mở miệng Vân Hi liền cười nhẹ: “Dù đồ trẻ con theo phương cách của ông ... là một hành vi vi phạm pháp luật đấy. Tôi có thể trình báo sự việc này lên cảnh sát. Mức án tù là từ 5 đến 10 năm...”

“Cô ...”

Vân Hi điềm nhiên như không: “Tôi thì thế nào? Ngần ấy con người, còn chưa đủ thỏa mãn hay sao?”

Nói rồi cô không thèm nhìn đến ông ta, dẫn tay An Nhiên quay trở lại công viên.

“Cô ơi, ông chú đó là người xấu đúng không cô?” vừa ngồi xuống ghế đá, An Nhiên đã thắc mắc hỏi Vân Hi.

Cô cười nhẹ, gật đầu nhưng không đáp.

Tên vừa này không phải kẻ chủ mưu, cùng lắm chỉ là tôm tép - phục tùng mệnh lệnh chủ nhân mà thôi.

An Nhiên lại lên tiếng: “Cô à, trông cô rất xinh đẹp. Nhà cô ở khu này đúng không ạ?”

Vân Hi nheo mắt nhìn An Nhiên, thằng bé nhỏ hiểu chuyện như thế này đây ... may mà không rơi vào tay bọn mất nhân tính đó. Cô nói: “Ừ, đợi khi nào tên đó rời đi hẳn, chúng ta sẽ về nhà nhé.”

“Được ạ!”

Đợi một lúc sau, cô mới cầm điện thoại mở lại tấm ảnh chụp người đàn ông khi nãy. Tốt lắm, hình ảnh không mờ, ngược lại còn rất rõ nét. Phục vụ cho tổ chuyên án là không thành vấn đề.

Cô mở điện thoại, gọi cho Minh Triết: “Tiểu Triết, cậu giúp tôi một việc được không?”

Minh Triết vừa dùng xong bữa trưa, đương lúc rảnh rỗi. Anh ta nói: “Được thôi, những điều Cảnh tiểu thư giao phó, thuộc hạ xin nhất nhất tuân theo.”

Vân Hi hoàn toàn không nói nõi: “Bỏ tay với cậu. Chuyện là thế này, gần công viên có một người đàn ông lạ mặt, tôi rất nghi ngờ ông ta. Hiện nay tôi đang giữ một cậu bé, người mà suýt chút nữa đã bị bắt cóc. Tôi muốn cậu kiểm tra định vị, xem xung quanh đây có ai theo dõi chúng tôi không?”

“Được thôi, chuyện dễ như trở bàn tay...” Minh Triết gật đầu.

“Ok, tôi cúp máy đây.”

“Ừ.”

Lát sau, là tin nhắn của Minh Triết gửi đến_ “Gần đó không có xe hơi hay những thiết bị có định vị theo dõi nào cả. Cảnh tiểu thư, cô có thể yên tâm rồi. Nếu còn sợ, tôi sẽ đến đón cô...”

Vân Hi dứt khoát: “Không cần ... Cảm ơn anh rất nhiều.”

Cô dẫn An Nhiên ra hướng cổng chính của công viên, đi một quãng đường là đến nơi để xe của Cục cảnh sát. Vừa đến nơi, An Nhiên đã ngoác miệng: “Cô à, sao chúng ta lại đến Cục cảnh sát vậy? Chẳng phải cô nói là dọa ông chú đó thôi sao...?”

Vân Hi cười xòa: “Cô dọa thật mà, chỉ là xe của cô đỗ ở đây.”

An Nhiên kinh ngạc lần nữa, xe đỗ ở đây. Như vậy có nghĩa cô là cảnh sát ‘chìm’?

Nhìn nét mặt đại ra của An Nhiên, cô thừa sức biết cậu bé ngây thơ đang nghĩ gì trong đầu: “Nhưng cô không phải cảnh sát, chị gái cô mới là cảnh sát.”

An Nhiên bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng cũng không suy nghĩ nữa nhanh chóng trèo lên chiếc BMW màu hồng lạ mắt của cô.

“Cô ơi, nhà của An Nhiên ở đây...” Vân Hi lái xe được không bao lâu, liền dừng lại tại một ngôi nhà đơn chiếc nằm lẻ loi giữa phố thị chật hẹp. Ngôi nhà nhìn qua không thấy thứ gì quý hiếm, đắt tiền cả. Chỉ có điều, ngôi nhà thế này mới làm cho cô có cảm giác ấm cúng, an toàn.

“Được rồi, xuống xe đi. Cô dẫn An Nhiên vào nhà nhé.”

“Vâng ạ!”

Trong nhà, mẹ của An Nhiên nghe thấy tiếng xe ô tô liền chạy ra xem. Nhìn thấy An Nhiên bước xuống từ chiếc xe sang trọng, bà không ngừng nhìn chằm chằm Vân Hi.

Vân Hi tươi cười, giải thích: “Dì à, cháu tình cờ nhìn thấy An Nhiên. Cậu bé ... chỉ một chút nữa thôi có thể dì sẽ không nhìn thấy nó nữa.” cũng đều là những đứa trẻ ngây thơ vô tội, Văn Nghĩa, Hạo Thiên ... rất cục cựa còn bao nhiêu đứa bé nữa chứ?

Mẹ An Nhiên kinh ngạc, tròn mắt: “Cô nói gì? Chuyện gì xảy ra với tiểu Nhiên nhà tôi?”

“Chuyện là thế này ...” cô đem toàn bộ sự thật nói với mẹ An Nhiên, nhưng những tiết quan trọng một chút cô cũng không tiết lộ ra ngoài. Đây là vụ mật án của Cục cảnh sát. Không thể để thông tin bị lộ ra bên ngoài...

Nghe xong câu chuyện ngắn gọn, mẹ An Nhiên suýt nữa bật khóc. Bà không tin lại có người hăm he đe dọa muốn bắt cóc tiểu Nhiên của bà đi. Cha thằng bé mất sớm, bà chỉ còn trông cậy vào mỗi tiểu Nhiên còn đang tuổi ăn học.

Tỷ như thằng bé xảy ra chuyện, bà nhất định sẽ không thể tiếp tục sống nốt quãng đời còn lại.

Vân Hi cũng hiểu nỗi lòng người làm cha mẹ, cô trấn an: “Dì cứ yên tâm, đề phòng việc người nọ có thể dụ dỗ bé đi lần nữa. Mỗi ngày dì dành nhiều thời gian hơn để ý đến bé, nếu có thể ... giám sát kỹ lưỡng 24/24.”

Bà liền đáp ngay: “Công việc nhà cũng không nhiều lắm, tôi sẽ để ý tiểu Nhiên đến khi vụ án này kết thúc.”

Cô cười xòa: “Sẽ không quá lâu đâu...”

Rời khỏi ngôi nhà của An Nhiên, cô nhìn đến đồng hồ trên tay. Ôi trời, bây giờ là 3h45’ chiều ư? Cô còn chưa ăn bữa trưa kia mà.

Vân Hi phóng xe thật mau, nhà ăn của cục bây giờ vẫn chưa đóng cửa, bây giờ cô chạy về đó hi vọng mong manh là còn thức ăn...

Nhà ăn vẫn còn có người ra vào tấp nập, Cục cảnh sát rộng lớn và đông người như vậy hẳn là vẫn chưa hết thức ăn nhỉ. Vân Hi vừa bước vào liền nhìn thấy Khả Chi đang cùng ăn với một cô cảnh sát nào đó, hai người họ nhìn thấy cô liền buông đũa, chào hỏi: “Chào Vân Hi, sao bây giờ cô mới đến ăn thế?”

Vân Hi cười cười, nhỏ giọng: “Tìm kiếm manh mối, lần này chúng ta có được một manh mối cực kỳ quý giá. Nhất định sẽ nhanh chóng tìm được hung thủ.”

Khả Chi trợn mắt há mồm: “Nhanh như thế sao? Vân Hi à, khả năng làm việc của cô tốt thật đấy. Vụ án này kết thúc, bọn tôi sẽ khao cô một bữa hoành tráng.”

Cô xua tay, bĩu môi: “Không cần đâu, đồ cảnh sát hình sự khao ... rất khó nuốt.” cô cố ý nhấn mạnh bốn từ ‘cảnh sát hình sự’.

Khả Chi ngừng cười, hóa đá tức thì. Cô đương nhiên hiểu, những lời Vân Hi nói quả thật rất thâm. Âm chỉ không đơn giản là đội hình sự của Cục mà là đang ám chỉ kẻ đứng sau vụ ‘bàn làm việc’ - Cố đại nhân thâm sâu khó dò.

Vân Hi bước đến nơi lấy thức ăn, cô lại lần nữa kinh ngạc. Đồ ăn nơi này còn rất nhiều, và lại chỉ toàn những món ngon và dễ ăn thôi. Híc, hôm nay cô có lộc ăn rồi.

Khay thức ăn thơm ngon gồm Đậu hũ Tứ Xuyên, sườn sào chua ngọt, còn có cả gà xé muối ớt vô cùng ngon, thơm nức mũi. Vân Hi vừa định đi đến một cái bàn gần nhất ngồi xuống liền có một sự cố xảy ra.

“Bụp ...”

“Cô... cô không có mắt hay sao? Va vào người ta còn không biết xin lỗi, trơ mắt nhìn nữa...” giọng nói chua chát vang lên, tất thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Vân Hi cùng Doãn Nhi.

Chủ nhân của giọng nói kia không phải ai khác chính là Doãn Nhi - Doãn đại ‘đanh đá’ của Cục cảnh sát tỉnh Giang Tô.

Ai cũng biết cô ta, chỉ có mỗi Vân Hi với người này hoàn toàn xa lạ và chưa từng gặp bao giờ, cô cười nhẹ: “Cô gái, dường như cô va vào tôi trước mà.”

Doãn Nhi diên tít, cô ta gầm lên: “Ngông cuồng! Tôi nói cô đụng vào tôi thì chính là cô đụng vào tôi. Còn không mau xin lỗi tôi?”

Vân Hi cười cười, lại đụng phải hạng người teo não, chỉ tiếc cô không muốn chấp nhất với hạng người có tầm nhìn hạn hẹp như thế này. Trông cô ta cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, cần một câu xin lỗi đúng không, chẳng mất mát gì của ai ...

“Được ... tôi xin ...”

Lời cô còn chưa nói xong, liền bị áp chế bởi giọng nói dịu dàng nào đó:

“Em chẳng làm gì sai, không nhất thiết phải xin lỗi cô ta.”

Vân Hi theo phản xạ có điều kiện, cô neho mắt nhìn về hướng phát ra giọng nói.

Đám con gái trong nhà ăn rầm rầm hô toáng lên: “Đại thần, Cố đại thần về rồi...” kèm theo đó là “Tách ... tách ...” tiếng máy ảnh chụp hình vang lên thâm thúy.

Mọi người ai ai cũng biết Cố đại thần là nhân vật rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng. Báo đài cũng không có hình ảnh của anh ... nhưng toàn đội hình sự rất vinh dự, ai ai cũng được nhìn thấy mặt thật của anh.

Hôm nay, Cố đại thần vì cứu một mỹ nữ yếu đuối bị ăn hiếp - lại chịu hiện thân rồi.

Cố Diệp Khải diện một bộ áo sơ mi đen kết hợp với quần âu màu nâu tối màu trông rất bắt mắt, anh dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn về phía Vân Hi. Đáy mắt sâu thẳm không nhìn ra chút biểu tình khác lạ nào.

Vân Hi như nghẹn lời, đúng thật là cô định sẽ xin lỗi Doãn Nhi cho xong chuyện. Không ngờ lại gặp phải một đại nhân vật cô từng gây thù chuốc oán trên QQ.

“Trịnh đại tiểu thư, trước kia hay hiện tại tôi đều cảm thấy không vừa mắt cô. Nguyên do chắc cô cũng rõ hơn ai hết. Động đến ai cũng không quan trọng, nhưng Cảnh tiểu thư cô không có quyền chạm đến. Tôi tin chắc ba của cô cũng không dám động đến cô ấy, còn cô ...” Cố Diệp Khải nghiêm giọng, hàn khí bức người tỏa ra..

“Cố đại nhân, chuyện này không to tát gì cả ...” Vân Hi thấy đại cục có vẻ rồi rầm, hiện tại việc lòng bắt tội phạm rất quan trọng. Nội bộ đương nhiên không thể gây hấn, bất hòa với nhau được.

Nhưng Cố Diệp Khải không thuộc vào loại người nhu nhược, không có chủ kiến. Anh nói: “Cảnh tiểu thư, phiền em tránh sang một bên. Triệu Thần, mau lấy cho cô ấy phần thức ăn khác...” sau khi phân phó xong, anh không nhìn đến Vân Hi nữa, tiếp tục cất giọng:

“Sự việc hôm nay, cô giải thích thế nào với tôi đây? Cô chọn đối tượng ăn hiếp không hợp lý rồi.”

Doãn Nhi nhú mày thật chặt, con người lạnh lùng trước mắt chưa từng để tâm đến cảm giác của cô, anh ta xem cô như không khí hết lần này đến lần khác phớt lờ cô đi. Nay lại còn vì một cô gái mới đến mà trách mắng cô.

Thật oan ức mà ...

Nước mắt như hạt châu thi nhau rơi xuống, hình tượng ‘Lê hoa đái vũ’ của những mỹ nữ trên màn ảnh như được tái hiện sinh động vô cùng.

“Doãn Nhi, con còn tiếp tục làm loạn thì từ nay đừng đến Cục cảnh sát làm việc nữa...”

Giọng nói giận dữ vang lên, Trịnh đội vốn đang nghỉ trưa liền nhận được điện thoại của Cận Hoàng - cảnh sát của đội hình cảnh. Nội dung đại khái là Doãn Nhi nhà ông quấy nhiễu Cảnh tiểu thư, nhân vật tiếng tăm của đội FBI Mỹ.

Ông ta cuống quýt cúi đầu trước Cố Diệp Khải: “Cố cảnh sát, tôi thật có lỗi. Để cậu vừa về nước liền chịu quấy rầy từ đứa con gái không biết điều của tôi. Mong cậu đừng trách nó ..”

Diệp Khải hòa hoãn cười, anh chỉ tay về phía Vân Hi, nói: “Trịnh đội, người ông cần xin lỗi không phải tôi. Là cô ấy ...”

Vân Hi như sắp sặc thức ăn, tự dừng lại có người chiếu tướng cô... cảm giác này thực quái lạ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uoc-hen-tron-doi>